

Arrest

nr. 207 456 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 januari 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf en zwartwerk.

1.2. Op 12 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 12 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten;
(...)*

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. Hij werd echter door PZ Noord op heterdaad betrapt op zwartwerk (PV nummer AN 61.L4.000196/2018 van de politie zone van Noord).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.08.2017 dat hem betekend werd op 10.08.2017.

Redenen waarom hem een inreisverbod werd opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden werd geweigerd.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. Hij werd echter door PZ Noord op heterdaad betrapt op zwartwerk (PV nummer AN 61.L4.000196/2018 van de politie zone van Noord).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het feit dat betrokkenes tante P.M. (...) (24.03.1972) en minderjarige zus F.P.M.C. (...) (30.01.2005) de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven en het feit dat zijn moeder P.S. (...) (18.07.1971) legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont zijn familieleden. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn moeder of tante behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder, tante en zus kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Colombia en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Colombia vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de Immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.4. Op 15 januari 2018 wordt de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

1.5. Bij arrest nr. 198 251 van 19 januari 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.2.

1.6. Op 23 januari 2018 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 en artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van het hoorrecht en het proportionaliteitsbeginsel, beide als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur naar Belgisch recht en algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel

Volgens de vaste rechtspraak van uw Raad had tegenpartij de plicht om verzoeker te horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Er moet hem voldoende tijd gegeven worden om zijn verklaringen te staven. Indien verzoeker elementen had kunnen laten gelden die tegenpartij tot een andere beslissing had kunnen brengen, leidt dit tot de onwettelijkheid van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15.1.2018 gehoord werd door tegenpartij, middels een schriftelijke vragenlijst.

De bestreden beslissing werd echter twee dagen voordien genomen, op 13.1.2018. In het arrest Mukarubega (C-166/13 van 5.11.2014) benadrukte het Hof van Justitie van de Europese Unie dat (§46): “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.” (eigen aanduiding)

Uw Raad benadrukte zeer recent eveneens dat (arrest nr. 193.932 van 19.10.2017):

“De Raad merkt tevens op dat een wezenskenmerk van het horen is dat dit plaats heeft voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Zo strekt dit recht er toe te waarborgen dat de betrokkene voorafgaand aan het nemen van het besluit naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken en dit opdat de bevoegde autoriteit in staat wordt gesteld naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom de beslissing is getroffen, vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). De Raad ziet niet in welk nut het horen nog kan hebben indien reeds werd overgegaan tot het nemen van een beslissing en de uitkomst derhalve al vaststaat. De verweerder kan dan niet worden gevolgd waar hij in de nota stelt dat de verzoeker wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht werd derhalve aannemelijk gemaakt.” (eigen aanduiding)

Uit het administratief dossier blijkt aldus dat verzoeker pas twee dagen na het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd, en de bestreden beslissing genomen werd op basis van elementen die in de aanvraag van 12.4.2017 vermeld stonden, zonder rekening te houden met de nieuwe elementen, zoals daar zijn:

- de aanwezigheid van bijna heel zijn familie in België en dus niet enkel zijn tante, moeder en zusje;*
- de zeer hechte relatie tussen al zijn familieleden, wat onder andere blijkt uit het feit dat zij allemaal in hetzelfde appartementsgebouw wonen;*
- het feit dat de hele wijk waar hij woonde in Colombia, en daarmee ook zijn huis, in december 2017 vernietigd werden;*
- het feit dat zijn moeder op korte termijn de Belgische nationaliteit kan verwerven, met als gevolg dat verzoeker binnenkort een aanvraag overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 kan indienen;*
- de recente medische opvolging van verzoeker.*

Verzoeker werd zodoende niet op relevante wijze gehoord in het kader van het inreisverbod van drie jaar, vooraleer die beslissing genomen werd.

Dit klimt des te meer nu verzoeker, zoals uit het administratief dossier blijkt, slechts na het treffen van het bestreden inreisverbod gehoord werd.

De bestreden beslissing, die genomen werd voor verzoeker gehoord werd en daardoor verschillende omstandigheden eigen aan verzoekers geval niet in rekening brengt, betreft een manifeste schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie.

Tweede onderdeel

Artikel 74/11, §1 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad van State benadrukte recent dat (arrest nr.239.094 van 14.9.2017):

“Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat de termijn van het inreisverbod 3 jaar “omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 21 februari 2013. Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt, vormt dit geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar “specifieke omstandigheden van het geval”. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het op 21 februari 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering.

De loutere vaststelling dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval.

Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet oordelen dat aan de in die bepaling vastgelegde motiveringsplicht was voldaan voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of de motieven in de aanvankelijk

bestreden beslissing volstaan om een bepaalde duur van een inreisverbod te dragen, doch hij kan desgevraagd wel vaststellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet heeft geschonden door motieven te aanvaarden die enkel betrekking kunnen hebben op de reden om een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van dat verbod.”

Uit de bestreden beslissing volgt dat de driejarige duur van het inreisverbod ingegeven wordt door de weigering van verzoekers regularisatieaanvraag enerzijds, en de vaststelling dat hij zich schuldig zou gemaakt hebben aan zwartwerk bij het uitdelen van pamfletten anderzijds. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, vormt de omstandigheid dat verzoekers regularisatieaanvraag geweigerd werd geen specifieke omstandigheid van het geval zoals bedoeld in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Dit geldt des te meer gelet op het feit dat zijn moeder binnen afzienbare tijd de Belgische nationaliteit kan verwerven en verzoeker aldus een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 kan indienen.

Bovendien kan het feit dat verzoeker pamfletten uitdeelde aan het station, waarvan hij zelf verklaarde dat het onbetaald was, niet rechtvaardigen dat voor een maximumtermijn van 3 jaar geopteerd werd door tegenpartij. Zelfs in de hypothese dat het zwartwerk betrof, kan immers niet aangenomen worden dat dit gedrag de economische en sociale belangen van de staat in het gedrang brengt, laat staan de openbare orde schaadt, zoals in de bestreden beslissing opgeworpen wordt.

Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt, valt de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Het begrip “openbare orde” dient dan ook overeenkomstig het Unierecht geïnterpreteerd te worden. Uw Raad heeft zeer recent in Verenigde Kamers benadrukt dat (arrest nr. 197.311 van 22.12.2017):

“In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” Verzoeker zou zich schuldig gemaakt hebben aan zwartwerk door het uitdelen van pamfletten aan het station. Dergelijk gedrag kan onmogelijk als een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging beschouwd worden die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De omstandigheid dat verzoeker zich hieraan schuldig zou gemaakt hebben, laat dan ook niet toe te begrijpen waarom tegenpartij voor de maximumtermijn van 3 jaar heeft geopteerd. Het louter niet in bezit zijn van een arbeidskaart of beroepskaart of de omstandigheid dat de regularisatieaanvraag van verzoeker geweigerd werd, zijn evenmin omstandigheden eigen aan het geval die toelaten om te begrijpen waarom voor een maximumtermijn van drie jaar gekozen werd.

De bestreden beslissing, die wat dat betreft niet afdoende gemotiveerd is, schendt artikels 62, §2 en 47/11 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

Verzoeker verbieden om binnen de drie komende jaren naar België af te reizen, waar bijna heel zijn familie woont, is manifest disproportioneel gelet op de omstandigheden eigen aan zijn zaak, zoals daar zijn:

- de aanwezigheid van bijna heel zijn familie in België en dus niet enkel zijn tante, moeder en zusje;*
- de zeer hechte relatie tussen al zijn familieleden, wat onder andere blijkt uit het feit dat zij allemaal in hetzelfde appartementsgebouw wonen;*
- het feit dat zijn moeder hem gedurende al die jaren financiële steun heeft gegeven;*
- het feit dat, op zijn jongste neven na, zijn ganse familie in België werkt;*
- het feit dat zijn moeder op korte termijn de Belgische nationaliteit kan verwerven, met als gevolg dat verzoeker binnenkort een aanvraag overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 kan indienen;*
- de recente medische opvolging;*
- het feit dat de hele wijk waar hij woonde in Colombia, en daarmee ook zijn huis, in december 2017 vernietigd werden.*

Dat verzoekers regularisatieaanvraag geweigerd werd, dat hij zich schuldig zou gemaakt hebben aan zwartwerk door het uitdelen van pamfletten, en dat moderne communicatiemiddelen toelaten contact te houden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat, gelet op de elementen hierboven opgeleijst, het opteren voor een inreisverbod van maximale duur in casu kennelijk disproportioneel is.

De beslissing heeft bovendien tevens zeer zware gevolgen voor de familie, en in het bijzonder voor zijn jonge halfzus, die hij in België leerde kennen, en van wie hij nu voor lange tijd gescheiden wordt, terwijl tegenpartij weet dat verzoeker in staat zou zijn om zijn verblijfssituatie op korte termijn te regulariseren. De bestreden beslissing vormt zodoende een disproportionele inmenging op verzoekers privé- en gezinsleven, in strijd met artikel 8 EVRM.

De mogelijkheid dat verzoeker binnen afzienbare tijd een aanvraag op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 ten aanzien van zijn moeder zal kunnen indienen, was van doorslaggevend belang voor uw Raad in het arrest nr. 198.251 om te oordelen dat het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de bestreden beslissing gepaard ging, niet prima facie strijdig was met artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing staat dergelijke aanvraag echter in de weg, daar verzoeker gedurende drie jaar het Belgisch grondgebied niet mag betreden.

De omstandigheid dat een opschorting kan gevraagd worden van het inreisverbod doet daaraan geen afbreuk. De mogelijkheid om de opschorting te vragen op basis van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 is dusdanig onderhevig aan de vrije appreciatiebevoegdheid van tegenpartij dat zij onmogelijk de fundamentele rechten van verzoeker en zijn gezinsleden kan op effectieve wijze kan vrijwaren.

Naast de mogelijkheid om opschorting te vragen, die geenszins een effectieve vrijwaring van zijn grondrechten waarborgt, heeft verzoeker er alle belang bij dat een onpartijdige rechter zich uitspreekt over de wettigheid van het inreisverbod."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die de verzoekende partij op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

3.4. In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en arrest nr. 239 094 van 14 september 2017 van de Raad van State, dat uit de bestreden beslissing volgt dat de driejarige duur van het inreisverbod ingegeven wordt door de weigering van haar regularisatieaanvraag enerzijds en de vaststelling dat zij zich schuldig heeft gemaakt

aan zwartwerk anderzijds. Zij meent dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State de omstandigheid dat haar regularisatieaanvraag geweigerd werd geen specifieke omstandigheid vormt zoals bedoeld in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat dit des te meer geldt gelet op het feit dat haar moeder binnen afzienbare tijd de Belgische nationaliteit kan verwerven en zij aldus een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan indienen. Bovendien kan volgens de verzoekende partij het feit dat zij pamfletten uitdeelde aan het station, waarvan zij zelf verklaarde dat het onbetaald was, niet rechtvaardigen dat voor een maximumtermijn van drie jaar geopteerd werd door de verwerende partij, dat zelfs in de hypothese dat het zwartwerk betrof, niet kan aangenomen worden dat dit gedrag de economische en sociale belangen van de staat in het gedrang brengt, laat staan de openbare orde schaadt. Zij stelt dat de bestreden beslissing onder het Unierecht valt, dat het begrip openbare orde dan ook overeenkomstig het Unierecht dient geïnterpreteerd te worden, waarna zij verwijst naar een arrest van de Raad in Verenigde Kamers met nummer 197 311 van 22 december 2017 waar uiteengezet wordt dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak toelicht dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De verzoekende partij wijst erop dat zij zich zou schuldig gemaakt hebben aan zwartwerk door het uitdelen van pamfletten aan het station, dat dergelijk gedrag onmogelijk als een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging beschouwd kan worden die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Zij meent dat de omstandigheid dat zij zich hieraan zou schuldig gemaakt hebben niet toelaat te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een maximumtermijn van drie jaar, dat het louter niet in het bezit zijn van een arbeidskaart of beroepskaart of de omstandigheid dat de regularisatieaanvraag werd geweigerd, evenmin omstandigheden eigen aan het geval zijn die toelaten te begrijpen waarom voor een maximumtermijn van drie jaar wordt gekozen.

3.5. Uit voormeld betoog blijkt dat de verzoekende partij in haar tweede onderdeel kritiek heeft op de motieven betreffende de duur van het inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

3.6. Betreffende de duur van het inreisverbod motiveert de verwerende partij wat volgt:

“Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden werd geweigerd.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. Hij werd echter door PZ Noord op heterdaad betrapt op zwartwerk (PV nummer AN 61.L4.000196/2018 van de politie zone van Noord).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het feit dat betrokkenes tante P.M. (...) (24.03.1972) en minderjarige zus F.P.M.C. (...) (30.01.2005) de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven en het feit dat zijn moeder P.S. (...) (18.07.1971) legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont zijn familieleden. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn moeder of tante behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder, tante en zus kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Colombia en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Colombia vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de Immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

3.7. De stelling van de verzoekende partij dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 239.094 van 14 september 2017, de omstandigheid dat haar

regularisatieaanvraag geweigerd werd geen specifieke omstandigheid vormt zoals bedoeld in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, mist feitelijke grondslag. Immers blijkt uit de door haar in haar verzoekschrift geciteerde motieven van het vernoemde arrest dat de Raad van State oordeelde dat het feit dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende een loutere feitelijke vaststelling betreft, doch niet dat in het kader van de beoordeling van de duur van het inreisverbod, bij het in rekening nemen van de specifieke omstandigheden van het geval, een verwijzing naar een geweigerde regularisatieaanvraag om humanitaire redenen geen verband houdt met artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden blijkt dat in zoverre de elementen die de verzoekende partij had aangehaald in haar regularisatieaanvraag in rekening dienen te worden gebracht bij de beoordeling van de duur van het inreisverbod, deze niet kunnen leiden tot een kortere duur van het inreisverbod daar de regularisatieaanvraag reeds geweigerd werd door de verwerende partij. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk of in strijd met vernoemde bepaling voor, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, om bij de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij reeds humanitaire redenen heeft aangevoerd, doch dat deze niet aanvaard werden door de verwerende partij.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de omstandigheid dat de regularisatieaanvraag werd geweigerd, geen omstandigheid eigen aan het geval is die toelaat te begrijpen waarom voor een maximumtermijn van drie jaar wordt gekozen. Immers wordt aangegeven in de bestreden beslissing waarom voor een termijn van drie jaar wordt gekozen en dit als volgt: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de Immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”*. De omstandigheid dat de regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden geweigerd werd, betreft geen omstandigheid waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, doch wel het onderzoek of er specifieke omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, waarbij aldus betreffende de aangevoerde humanitaire gronden in de regularisatieaanvraag gemotiveerd wordt dat deze aanvraag geweigerd werd, zodat hieruit duidelijk blijkt waarom de in de aanvraag ingeroepen humanitaire gronden niet weerhouden worden om een inreisverbod van een kortere duur op te leggen.

Waar de verzoekende partij meent dat niet kon verwezen worden naar de weigering van de regularisatieaanvraag gelet op het feit dat haar moeder binnen afzienbare tijd de Belgische nationaliteit kan verwerven en zij aldus een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan indienen, ziet de Raad niet in, en verduidelijkt de verzoekende partij geenszins, waarom – omwille van het feit dat de verzoekende partij mogelijks in de toekomst een aanvraag kan indienen tot het verkrijgen van een verblijfskaart – niet zou kunnen gewezen worden op het afwijzen van de door de verzoekende partij reeds aangehaalde humanitaire elementen. Dit geldt des te meer daar de verzoekende partij zich steunt op de volledig hypothetische situatie dat haar moeder de Belgische nationaliteit verwerft, procedure waarvan de verzoekende partij overigens niet aantoonde dat haar moeder deze reeds heeft opgestart. Op dit moment staat het nog niet met zekerheid vast dat haar moeder de Belgische nationaliteit zal verkrijgen, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat omwille van deze reden niet kon verwezen worden naar het afwijzen van haar regularisatieaanvraag om humanitaire redenen bij het beoordelen van de duur van het inreisverbod.

3.8. De verzoekende partij meent voorts dat het feit dat zij onbetaald pamfletten uitdeelde aan het station niet kan rechtvaardigen dat voor een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar werd geopteerd. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom het onbetaald uitdelen van pamfletten aan het station, waarover geoordeeld werd dat zij niet in het bezit is van een arbeids- of beroepskaart en zij door de politie op heterdaad betrappt werd op zwartwerk en zij bijgevolg door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, niet kan rechtvaardigen dat een inreisverbod voor drie jaar kan worden opgelegd. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij een PV omwille van het op heterdaad betrappen van zwartwerk werd opgesteld. De verzoekende partij toont evenmin aan waarom een termijn van drie jaar, gelet op de openbare orde-overwegingen, kennelijk onredelijk zou zijn. In zoverre haar voormelde kritiek dient samengelezen te worden met de volgende zin *“Zelfs in de hypothese dat het zwartwerk betrof ...”*, en hieruit dient afgeleid te worden dat de verzoekende partij meent dat onterecht werd vastgesteld dat het zwartwerk betrof, laat zij na te verduidelijken waarom niet kon vastgesteld worden dat de feiten

waarvoor de verzoekende partij volgens het PV vermeld in de bestreden beslissing op heterdaad werd betrapt, zwartwerk uitmaken. Zij verduidelijkt niet waarom het onbetaald uitdelen van pamfletten aan het station, waarbij zij niet lijkt te ontkennen dat zij niet in het bezit is van een arbeids- of beroepskaart, niet kan beschouwd worden als zwartwerk.

De verzoekende partij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie – zoals blijkt uit een arrest van de Raad van 22 december 2017 – waar gesteld wordt dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij in het kader van de beoordeling van de duur van het inreisverbod voor maximum drie jaar, dienstig kan verwijzen naar het begrip “openbare orde” zoals toegelicht door het Hof van Justitie – de openbare orde-overwegingen hebben immers niet geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”, doch vormen enkel een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals trouwens vereist wordt door de jurisprudentie van de Raad van State op dit punt (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.898) – kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht op welke deze rechtspraak zou miskend zijn bij het beoordelen van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij betoogt enkel dat niet kan aangenomen worden, in geval zij zich schuldig gemaakt zou hebben aan zwartwerk door het uitdelen van pamfletten aan het station, dat dit gedrag de economische en sociale belangen van de staat in het gedrang brengt, laat staan de openbare orde schaadt, dat dit gedrag onmogelijk kan beschouwd worden als een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Uit voormeld betoog blijkt enkel dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij, doch toont zij niet aan op welke wijze de motieven betreffende het bepalen van de duur van het inreisverbod foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd met de door haar geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de omstandigheid dat zij zich hieraan zou schuldig gemaakt hebben en de omstandigheid dat zij niet in het bezit is van een arbeidskaart of een beroepskaart niet toelaat te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een maximumtermijn van drie jaar, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk waarom het zich schuldig maken aan zwartwerk door het uitdelen van pamfletten aan het station daar zij niet in het bezit is van een arbeidskaart of een beroepskaart mede een omstandigheid uitmaakt die, samen met andere omstandigheden, leidt tot het bepalen van drie jaar van het inreisverbod. Zo wordt erop gewezen dat de verzoekende partij kan geacht worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, waardoor gelet op deze elementen en op het belang van immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Er blijkt aldus wel degelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarom de omstandigheid van zwartwerk, samen met andere elementen, een inreisverbod van drie jaar rechtvaardigt. Er wordt immers op gewezen dat door het zwartwerk de verzoekende partij kan geacht worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden en dat zij niet getwijfeld heeft zonder de daartoe vereiste machtiging te werken waardoor een inreisverbod van drie jaar, onder meer gelet op de bescherming van de economische en sociale belangen, proportioneel is.

3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.10. In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat volgens vaste rechtspraak van de Raad de verwerende partij de plicht had om de verzoekende partij te horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen, dat haar voldoende tijd gegeven moet worden om haar verklaringen te staven, dat indien zij elementen had kunnen laten gelden die de verwerende partij tot een andere beslissing had kunnen brengen, dit tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leidt. Zij wijst erop dat blijkens het administratief dossier zij gehoord werd op 15 januari 2018 middels een schriftelijke vragenlijst, dat de bestreden beslissing twee dagen voordien werd genomen. Zij verwijst naar het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie van de Europese Unie en naar het arrest nr. 193 932 van 19 oktober 2017 en herhaalt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij pas twee dagen na het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd en deze genomen werd op basis van elementen die in de aanvraag van 12 april 2017 vermeld stonden zonder rekening te houden met de nieuwe elementen. Deze verduidelijkt zij

als zijnde de aanwezigheid van bijna heel haar familie in België en dus niet enkel haar tante, moeder en zusje, haar zeer hechte relatie met deze familieleden, wat onder andere blijkt uit het feit dat zij allemaal in hetzelfde appartementsgebouw wonen, het feit dat de hele wijk waar zij woonde in Colombia, en daarmee ook haar huis, in december 2017 vernietigd werden, met het feit dat haar moeder op korte termijn de Belgische nationaliteit kan verwerven, met als gevolg dat zij binnenkort een aanvraag overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan indienen en met haar recente medische opvolging. Zij betoogt dat zij niet op relevante wijze werd gehoord in het kader van het inreisverbod van drie jaar, vooraleer de beslissing genomen werd, dat dit des te meer klemmt nu zij slechts na het treffen van het bestreden inreisverbod werd gehoord. De verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing die werd genomen voor zij gehoord werd en daardoor verschillende omstandigheden eigen aan haar geval niet in rekening brengt, een manifeste schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie betreft.

Luidens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De Raad wijst er voorts op dat het vervullen van de hoorplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 april 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag heeft zij de mogelijkheid gekregen om uitgebreid uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat haar aanvraag in België dient te worden ingediend en niet in het land van herkomst. Immers vereist deze procedure in normale omstandigheden een aanvraag in het land van herkomst. Enkel wanneer de vreemdeling aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, dan kan hij een aanvraag indienen in België. In deze aanvraag heeft de verzoekende partij er reeds op gewezen dat ze in België woont met haar moeder, zus en tante en heeft ze gewezen op het legaal verblijf van haar familieleden. Er wordt in deze aanvraag met geen woord gerept over een medische problematiek. Het attest dat de verzoekende partij nu voorlegt en waaruit blijkt dat zij in dagkliniek werd opgenomen dateert van 1 juni 2016. Indien zij nadien nog medische problemen had en opgevolgd diende te worden dan kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij dit kenbaar zou hebben gemaakt in haar aanvraag om machtiging tot verblijf of dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen zou indienen.

Als bewijs van haar actuele gezondheidsproblemen legt de verzoekende partij verder een medische kaart voor dringend medische zorg van het OCMW voor, geldig voor de periode van 1 september 2017 tot 30 november 2017. Daarnaast verstrekt de verzoekende partij ook een attest voor een aanvraag tot dringende medische hulp, waaruit blijkt dat de arts attesteert dat ze dringende medische hulp aanvraagt voor de periode van 1 maart 2017 tot 1 maart 2018.

Alhoewel het attest voor een aanvraag tot dringende medische hulp reeds getuigt van een noodzaak voor dringende medische hulp vanaf 1 maart 2017 en dit tot 1 maart 2018, verleent het OCMW slechts een medische kaart voor de periode van 1 september 2017 tot 31 november 2017. Daargelaten de vraag of er effectief dringende medische hulp vereist was vóór 1 september 2017, kan uit de medische kaart enkel worden afgeleid dat het OCMW zich akkoord verklaart met de terugbetaling van de dringende zorgverstrekking en apothekerskosten voor de periode van 1 september 2017 tot 31 november 2017. Deze periode is ondertussen verstreken, zodat actueel niet blijkt dat de verzoekende partij nog dringende medische hulp nodig heeft, noch dat zij heden gezondheidsproblemen heeft.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat er op 12 januari 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgemaakt, waaruit blijkt dat de verzoekende partij toch haar opmerkingen bij de arrestatie heeft kunnen formuleren. Uit dit verslag blijkt eveneens dat de moeder van de verzoekende partij documenten naar de politie heeft gebracht. Hoewel dit geen uitgebreid verhoor is

maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om op dat ogenblik melding te maken van haar gezondheidsproblemen of van andere relevante informatie.

De verzoekende partij lijkt voldoende mogelijkheden te hebben gekregen om gewag te maken van een eventuele gezondheidsproblematiek. Dit heeft ze nagelaten te doen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid daar geen rekening mee te hebben gehouden.

Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat uit een vragenlijst hoorrecht die door de verzoekende partij, weliswaar na de afgifte van het inreisverbod, werd ingevuld blijkt dat ze zelf heeft aangegeven dat ze geen medische problemen heeft.

Wat betreft het gezinsleven, de situatie van haar familieleden, dat bijna heel haar familie in België verblijft, er een zeer hechte relatie is en zij allemaal in hetzelfde appartementsgebouw wonen blijkt dat de verzoekende partij hierop heeft kunnen wijzen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt voor wat betreft het gezins- en familieleven. Er wordt immers niet enkel gewezen op de tante, minderjarige zus en moeder, doch ook op de familieleden waarmee zij samenwoont.

Wat betreft het feit dat de hele wijk waar zij woonde in Colombia en daarmee ook haar huis, vernietigd werd in 2017, maakt zij niet aannemelijk dat dit gegeven een invloed had kunnen hebben op de bestreden beslissing. Immers geeft zij zelf in haar verzoekschrift aan dat zij met haar hele familie, inclusief haar grootmoeder, in een sloppenwijk woonde, dat het stadsbestuur besloot de hele wijk af te breken en dat het huis van haar en haar familie werd vernield, doch dat haar grootmoeder nog steeds in Colombia woont. De verzoekende partij, die niet aantoont dat zij niet opnieuw kan gaan inwonen bij haar grootmoeder in Colombia, maakt niet aannemelijk dat de vernieling van haar huis in Colombia een element is dat van invloed had kunnen zijn bij het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende de stelling dat zij had kunnen wijzen op het feit dat haar moeder op korte termijn de Belgische nationaliteit kan verwerven, met als gevolg dat de verzoekende partij binnenkort een aanvraag overeenkomstig artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet kan indienen, dient te worden aangestipt dat het absoluut niet zeker is dat zij haar situatie op korte termijn zal kunnen regulariseren. Hiervoor dient haar moeder eerst een procedure op te starten tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Op dit moment staat het nog niet met zekerheid vast dat haar moeder de Belgische nationaliteit op zeer korte termijn zal verkrijgen. Zo de moeder van de verzoekende partij toch de Belgische nationaliteit verkrijgt, heeft de verzoekende partij nog steeds de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen vanuit het land van herkomst. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat met een dergelijke puur hypothetische toestand rekening diende te worden gehouden bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat bij het kennen van deze hypothese, de verwerende partij had kunnen komen tot een andere beslissing of dat deze hypothese de appreciatie van de verwerende partij van de feiten had kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij toont niet aan dat ze niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om haar volledige situatie toe te lichten, noch dat zij onvoldoende tijd kreeg om haar verklaringen te staven of dat ze nog andere elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.11. In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat haar verbieden om binnen de drie komende jaren naar België af te reizen, waar bijna heel haar familie woont, manifest disproportioneel is gelet op de omstandigheden eigen aan haar zaak zoals, de aanwezigheid van bijna heel haar familie in België en dus niet enkel haar tante, moeder en zusje, de zeer hechte relatie met deze familieleden, wat onder andere blijkt uit het feit dat zij allemaal in hetzelfde appartementsgebouw wonen, het feit dat haar moeder haar gedurende al die jaren financiële steun heeft gegeven, het feit dat, op haar jongste neven na, haar hele familie in België werkt, het feit dat de hele wijk waar zij woonde in Colombia, en daarmee ook haar huis, in december 2017 vernietigd werden, het feit dat haar moeder op korte termijn de Belgische nationaliteit kan verwerven, met als gevolg dat zij binnenkort een aanvraag overeenkomstig artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet kan indienen en haar recente medische opvolging. Zij meent dat het feit dat haar regularisatieaanvraag geweigerd werd, zij zich schuldig zou gemaakt hebben aan zwartwerk door het uitdelen van pamfletten en dat de moderne communicatiemiddelen toelaten contact

te houden, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat, gelet op de hierboven opgelijste elementen, het opteren voor een inreisverbod van een maximale duur *in casu* proportioneel is. Zij meent dat de bestreden beslissing zware gevolgen heeft voor de familie, en in het bijzonder voor haar jonge halfzus, die zij in België leerde kennen, en van wie zij nu voor lange tijd gescheiden wordt, terwijl de verwerende partij weet dat zij in staat zou zijn om haar verblijfssituatie op korte termijn te regulariseren, dat de bestreden beslissing zodoende een disproportionele inmenging vormt op haar gezins- en privéleven, in strijd met artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat de mogelijkheid dat zij binnen afzienbare tijd een aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ten aanzien van haar moeder zal kunnen indienen, van doorslaggevend belang was voor de Raad in het arrest nr. 198 251 om te oordelen dat het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de bestreden beslissing gepaard ging, niet *prima facie* strijdig was met artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een dergelijke aanvraag echter in de weg staat, daar zij gedurende drie jaar het Belgische grondgebied niet mag betreden, dat de omstandigheid dat een opschorting kan gevraagd worden van het inreisverbod daaraan geen afbreuk doet, dat de mogelijkheid om opschorting te vragen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dusdanig onderhevig is aan de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij dat zij onmogelijk de fundamentele rechten van de verzoekende partij en haar gezinsleden op effectieve wijze kan vrijwaren, dat naast de mogelijkheid om opschorting te vragen, die geenszins een effectieve vrijwaring van haar grondrechten waarborgt, de verzoekende partij er alle belang bij heeft dat een onpartijdige rechter zich uitsprekt over de wettigheid van het inreisverbod.

3.12. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing manifest disproportioneel is gelet op de aanwezigheid van bijna heel haar familie in België en dus niet enkel haar tante, moeder en zusje en de zeer hechte relatie met deze familieleden, wat onder andere blijkt uit het feit dat zij allemaal in hetzelfde appartementsgebouw wonen. Door het enkel wijzen op haar gezins- en familieleden maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij *“Het feit dat betrokkenes tante P.M. (...) (24.03.1972) en minderjarige zus F.P.M.C. (...) (30.01.2005) de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven en het feit dat zijn moeder P.S. (...) (18.07.1971) legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont zijn familieleden. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn moeder of tante behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder, tante en zus kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Colombia en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Colombia vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”* Door enkel te stellen dat haar verbieden om binnen de drie komende jaren naar België af te reizen disproportioneel is, lijkt zij het louter niet eens met de beoordeling van de verwerende partij, doch toont zij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Waar zij vervolgens wijst op het feit dat haar moeder haar gedurende al die jaren financiële steun heeft gegeven, toont zij niet aan op welke wijze dit element afbreuk doet aan voormelde motieven of op welke wijze dit de kennelijke onredelijkheid van het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar kan aantonen. Ze maakt niet aannemelijk dat zij haar gezins- en familieleden niet kan verderzetten in Colombia, wat reeds in het verleden mogelijk was en waarbij zij, volgens haar verklaringen, financieel gesteund werd door haar moeder. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar moeder haar niet opnieuw financieel kan ondersteunen. Evenmin toont de verzoekende partij aan op welke wijze het feit dat heel haar familie in België werkt, afbreuk doet aan de voormelde motieven of op welke wijze dit de kennelijke onredelijkheid van het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar kan aantonen. Dit feit bevestigt enkel, nu er sprake is van inkomsten uit arbeid, dat het mogelijk moet zijn voor de familieleden om de verzoekende partij regelmatig te komen opzoeken in Colombia zodat er van de breuk van de familiale relaties geen sprake is. Het staat de familieleden van de verzoekende partij vrij om hun wettelijke verlofdagen te gebruiken om de verzoekende partij te bezoeken. Een disproportionaliteit wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing manifest disproportioneel is gelet op het feit dat de hele wijk waar zij woonde in Colombia, en daarmee ook haar huis, in december 2017 vernietigd werd, maakt zij dit niet aannemelijk. Immers geeft zij zelf in haar verzoekschrift aan dat zij met haar hele familie, inclusief haar grootmoeder, in een sloppenwijk woonde, dat het stadsbestuur besloot de hele wijk af te breken en dat het huis van haar en haar familie werd vernield, doch dat haar grootmoeder nog steeds in Colombia woont. De verzoekende partij, die niet aantoont dat zij niet opnieuw kan gaan inwonen bij haar grootmoeder in Colombia, maakt niet aannemelijk dat gelet op de

vernietiging van haar huis in Colombia in december 2017, een inreisverbod van drie jaar disproportioneel is.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat haar verbieden om de drie komende jaren naar België af te reizen disproportioneel is gelet op het feit dat haar moeder op korte termijn de Belgische nationaliteit kan verwerven, met als gevolg dat zij binnenkort een aanvraag overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan indienen, dat de mogelijkheid een dergelijke aanvraag in te dienen ertoe leidde dat de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten niet strijdig achtte met artikel 8 van het EVRM, dat de bestreden beslissing een dergelijke aanvraag echter in de weg staat, daar zij gedurende drie jaar het Belgische grondgebied niet mag betreden, wijst de Raad erop dat het absoluut niet zeker is dat de verzoekende partij haar situatie op korte termijn zal kunnen regulariseren. Hiervoor dient haar moeder eerst een procedure op te starten tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Op dit moment staat het nog niet met zekerheid vast dat zij de Belgische nationaliteit op zeer korte termijn zal verkrijgen. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het verbod de komende drie jaren België binnen te komen heden kan beschouwd worden als disproportioneel. Bovendien, zo de moeder van de verzoekende partij toch de Belgische nationaliteit verkrijgt, heeft de verzoekende partij nog steeds de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen vanuit het land van herkomst. Het inreisverbod kan ook opgeschort worden. De verzoekende partij dient hiervoor de nodige stappen te zetten in haar land van herkomst. Waar de verzoekende partij betoogt dat de mogelijkheid om opschorting te vragen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dusdanig onderhevig is aan de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij, dat dit onmogelijk de fundamentele rechten van de verzoekende partij en haar gezinsleden op effectieve wijze kan vrijwaren, gaat zij er aan voorbij dat ingevolge artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een opschorting kan gevraagd worden om humanitaire redenen en dat het oordeel van de gemachtigde betreffende de vraag tot opschorting eveneens kan voorgelegd worden aan een onpartijdige rechter, waarbij hij desgevallend de conformiteit met de grondrechten van de verzoekende partij kan nagaan. Waar zij stelt dat zij naast de mogelijkheid om opschorting te vragen, er alle belang bij heeft dat een onpartijdige rechter zich uitspreekt over de wettigheid van het inreisverbod, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij in onderhavig beroep de mogelijkheid heeft om de onwettigheid van het inreisverbod aan te tonen, doch, zoals blijkt uit onderhavig verzoekschrift, hier niet in slaagt.

Waar zij stelt dat het inreisverbod disproportioneel is gelet op haar recente medische opvolging, toont zij geenszins aan dat zij heden bepaalde medische problemen heeft die een inreisverbod van drie jaar in de weg zouden staan. Het voorgelegde document van 1 juni 2016 betreffende een opname in de dagkliniek toont niet aan dat de verzoekende partij heden medische problemen heeft. Als bewijs van haar actuele gezondheidsproblemen legt de verzoekende partij verder een medische kaart voor dringend medische zorg van het OCMW voor, geldig voor de periode van 1 september 2017 tot 30 november 2017. Daarnaast verstrekt de verzoekende partij ook een attest voor een aanvraag tot dringende medische hulp, waaruit blijkt dat de arts attesteert dat ze dringende medische hulp aanvraagt voor de periode van 1 maart 2017 tot 1 maart 2018. Alhoewel het attest voor een aanvraag tot dringende medische hulp reeds getuigt van een noodzaak voor dringende medische hulp vanaf 1 maart 2017 en dit tot 1 maart 2018, verleent het OCMW slechts een medische kaart voor de periode van 1 september 2017 tot 31 november 2017. Daargelaten de vraag of er effectief dringende medische hulp vereist was vóór 1 september 2017, kan uit de medische kaart enkel worden afgeleid dat het OCMW zich akkoord verklaart met de terugbetaling van de dringende zorgverstrekking en apothekerskosten voor de periode van 1 september 2017 tot 31 november 2017. Deze periode is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verstreken, zodat niet blijkt, en de verzoekende partij niet aantoon, dat de verzoekende partij nog dringende medische hulp nodig had, noch dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gezondheidsproblemen heeft. Een disproportionaliteit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op de voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat gelet op de door haar opgelijste elementen het opteren voor een inreisverbod van een maximale duur *in casu* niet proportioneel is.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.13. Ten slotte meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing zware gevolgen heeft voor de familie, en in het bijzonder voor haar jonge halfzus, die zij in België leerde kennen, en van wie zij nu voor lange tijd gescheiden wordt, terwijl de verwerende partij weet dat zij in staat zou zijn om haar

verblijfssituatie op korte termijn te regulariseren, dat de bestreden beslissing zodoende een disproportionele inmenging vormt op haar gezins- en privéleven, in strijd met artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij ontkent niet dat de verwerende partij een zekere belangenafweging heeft doorgevoerd in verband met haar gezins- en familieleven. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar moeder, tante en halfzus, noch dat er een hechte relatie is met de overige familieleden. De verwerende partij is van oordeel dat dit niet volstaat om de verzoekende partij een verblijfsrecht te verlenen. Ze benadrukt dat de verzoekende partij geen nood heeft aan mantelzorg en dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn voor een terugkeer naar Colombia. Ze stipt nog aan dat haar familie haar in Colombia kan opzoeken en dat ze contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Bij een eerste toegang tot het grondgebied, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zeker beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom,- § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v.

Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu kan niet worden betwist dat de verzoekende partij al jaren illegaal op het grondgebied verblijft en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Haar gezins- en familieleden dat reeds bestond in haar land van herkomst, ook na het vertrek van haar gezins- en familieleden naar België, heeft zij na haar aankomst in het Rijk verdergezet. Zowel zij als haar gezins- en familieleden waren er zich van bewust dat het verderzetten van dit gezins- en familieleden precair was, gelet op haar illegale situatie. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om haar gezins- en familieleden verder te zetten in Colombia. In het verleden heeft ze reeds aangetoond dat dit mogelijk was. Ze werd financieel gesteund door haar moeder en ze maakt niet aannemelijk dat dit niet opnieuw zou kunnen gebeuren. Ze stelt wel dat hun woning werd vernield, maar in haar verzoekschrift geeft ze ook wel aan dat ze in Colombia bij haar grootmoeder inwoonde en dat haar grootmoeder nog steeds in Colombia woont. De verzoekende partij toont niet aan dat ze niet opnieuw bij haar grootmoeder kan inwonen. De gezondheidsproblemen waarvan ze gewag maakt, worden niet voldoende aangetoond, te meer ze zelf in een vragenlijst die dateert van na het nemen van de bestreden beslissing heeft geschreven dat ze geen medische problemen heeft. Dit volstaat dus niet als een onoverkomelijke hinderpaal. Waar ze aangeeft dat ze haar situatie op korte termijn kan regulariseren en nu wordt geconfronteerd met een inreisverbod, dient te worden aangestipt dat het absoluut niet zeker is dat zij haar situatie op korte termijn zal kunnen regulariseren. Hiervoor dient haar moeder eerst een procedure op te starten tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Op dit moment staat het nog niet met zekerheid vast dat zij de Belgische nationaliteit op zeer korte termijn zal verkrijgen. Zo de moeder van de verzoekende partij toch de Belgische nationaliteit verkrijgt, heeft de verzoekende partij nog steeds de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen vanuit het land van herkomst. Het inreisverbod kan ook opgeschort worden. De verzoekende partij dient hiervoor, hoe dan ook, de nodige stappen te zetten in haar land van herkomst. In afwachting van een regularisatie van haar situatie kan zij in contact blijven met haar gezins- en familieleden via de moderne communicatiemiddelen en niets belet het gezin om haar op te zoeken in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.14. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER